

11 prínceps

Marc Angelet

Introducció / Clàudia Serra

TEATRE
bromera

Premi Eduard Escalante - XXXV Premis Ciutat de València

Al meu Príncep

Yo nací para el fútbol como Beethoven nació para la música.

PELÉ

*Solo les pido que me dejen vivir mi propia vida.
Yo nunca quise ser un ejemplo.*

DIEGO ARMANDO MARADONA

(Fosc. Se sent el rugit d'un estadi de futbol. A poc a poc entra la veu d'una retransmissió esportiva antiga.)

LOCUTOR. *(En off.)* ...treu de porteria Lam, en curt cap a Nelson. Minut vuitanta-cinc del partit. Segueix l'empat a zero en el partit de tornada de la final. Controla la pilota Mills al mig del camp. Serveix a la banda per en Cugart. El Palace, la gran sorpresa de la competició, arriba amb serioses opcions en aquest tram final del partit. El cansament és visible en tots dos equips. Rep la pilota Frank Marshall. *(Entra a l'escenari FRANK, un home d'uns seixanta anys.)* Frank marxa del seu marcador i busca el centre. Marxa també de Müller, fa una finta i posa el peu a l'àrea. *(Els llums es van obrint, deixant entreveure un plató de televisió.)* La Ventafocs de la competició es nega a deixar el ball. Frank amb la pilota. Sorteja al central alemany, a Meyer, se'n va també de Hamm. Només té al porter davant seu. Frank..., Frank..., Frank!!!

(La veu desapareix a poc a poc. Estudi de televisió. Dues butaques al centre. Una copa antiga al mig de l'escenari. Al fons, diverses pantalles –ara apagades– que faran d'escenografia en el programa que s'ha de

gravar. FRANK mira el rellotge i agafa el telèfon mòbil que duu a la butxaca. Marca. Veu que algú entra i desa el mòbil. Entra en DANNY, un noi d'uns trenta anys. Va a trobar-se amb en FRANK i es donen la mà.)

DANNY. Frank?

FRANK. Sí.

DANNY. Daniel Swift...; Danny. Sóc el productor i presentador del documental.

FRANK. Ah. Encantat.

DANNY. Si ha de trucar per telèfon, endavant, faci-ho.

FRANK. No. Puc esperar.

DANNY. Anem bé de temps.

FRANK. De debò que no.

DANNY. Molt bé. Ja l'han...?

FRANK. Maquillat? No ho diguis en veu alta. És la primera vegada a la vida que em pinten la cara. No crec que els del pub ho entenguessin. Ja m'entens, eh?

DANNY. Sí.

FRANK. Cosa de *mariques*.

DANNY. És clar... És perquè no brilli en pantalla.

FRANK. Això m'ha dit la noia. La que m'ha...

DANNY. La Paty?

FRANK. Rossa. Cul ample, pits generosos...

DANNY. La Paty, sí.

FRANK. (*Mira l'espai.*) És gran això.

DANNY. No hi ha cap club europeu que tingui uns estudis de televisió tan grans.

FRANK. Té gràcia. Això abans era... (*Veu el càtering.*) Puc?

DANNY. Són pels convidats.

FRANK. ...?

DANNY. És clar que pot.

(*FRANK hi va amb ganes.*)

FRANK. (*Pausa.*) Això... (*Menja un canapè.*) Això abans era una casa de barrets. Un lloc de putes. Ja no dieu «casa de barrets» vosaltres, oi? I ara mira... (*Menja un canapè.*) Al voltant de l'estadi n'estava ple. De cases de barrets. De putes. Però el meu pare sempre venia aquí. Després del partit. Només els dies que havíem guanyat, eh. A mi em deixava a la porta. Jo tenia... Era petit. No sabia què hi fotien aquí dins. Tampoc m'importava. Érem uns quants, els marrecs, els que ens quedàvem fora jugant a pilota. Si aquella tarda havia marcat en De Ville, tots volien ser en De Ville. Si ho havia fet en Rush, doncs tots volien ser ell, m'entens? (*Menja un canapè.*) Però jo sempre volia ser en Cook. Era l'heroi del meu pare. No marcava gols. Era defensa. Un «central rocós», diríeu ara els periodistes. (*Riu i menja un canapè.*) Rocós... Fa gràcia com es parla de futbol, ara. Era un tros de fill de puta. Això és el que era. Però tenia esperit, deia el pare. No deixava passar a cap davanter. I si un aconseguia passar-lo, podies apostar-t'hi la vida a que a la següent jugada el pobre davanter acabaria estès a terra, m'entens? A cada partit en deixava le-

sionats un parell o tres. Cames trencades, nassos sagnants... Sempre l'expulsaven. I ell marxava somrient mentre l'estadi bramava. «Uh, uh, Cooooooooock.» I posàvem el dit així... (*Fa el senyal del KO del circ romà. Riu.*) Anys després, quan enterràvem el pare, se'm va acostar un amic seu. Seia al costat nostre a l'estadi. Em va explicar que el meu pare venia a aquest local perquè sabia que en Cook també hi venia després dels partits. I em va dir que el meu pare sempre preguntava per la mateixa noia. A quina s'ha follat avui en Cook? (*Riu.*) Bons temps. I ara... Al voltant de l'estadi hi ha un museu, restaurants, botigues... Cinemes, fins i tot.

DANNY. I uns estudis de televisió.

FRANK. Les coses han canviat...

DANNY. Vol aigua? Sucs?

FRANK. (*Treu una petaca.*) Vaig servit, gràcies. (*Es mira a en DANNY. Fa un glop.*) Quina edat tens?

DANNY. 31.

FRANK. L'edat del meu xicot, si fa no fa. Us assembleu.

DANNY. Ah. Vindrà?

FRANK. ...?

DANNY. A l'estadi. Per l'homenatge.

FRANK. Això espero. Viu fora. Treballa amb... alguna cosa d'ordinadors. M'ho ha explicat, però no... Us assembleu força, sí.

DANNY. Jo a vostè no el vaig veure jugar. El meu pare sí.

Diu que en el Club no hi ha hagut equip com el seu.

FRANK. El teu pare en sap de futbol.

DANNY. Quan li vaig dir que faria aquest reportatge em va demanar... Li fa res? (*Li ofereix un bolígraf i una fotografia d'en FRANK de jove.*)

FRANK. Faltaria... (*Pausa, sembla incòmode.*) Firmo després. Així em penso una bona dedicatòria. Et sembla?

DANNY. No cal que hi posi cap dedi...

FRANK. Després.

DANNY. D'acord.

DANNY. Doncs si vol seure aquí.

FRANK. Aquí?

DANNY. Això mateix.

FRANK. Molt bé, doncs aquí sec.

DANNY. Jo vaig començar a anar a l'estadi quan jugaven els Rusty i els Mcleod...

FRANK. Colla de pòtols. No eren dolents. Però els faltaven collons. Per això no van guanyar res important.

DANNY. (*Posant-se el micròfon.*) Parlarem de la temporada 67-68...

FRANK. Collonut.

DANNY. ...de «La Gesta» i de...

FRANK. I del meu gol, oi?

DANNY. I del gol, Frank, i del gol. Ja he parlat amb la majoria dels jugadors. Barrejarem imatges d'arxiu dels partits amb declaracions d'abans i d'ara. Dels 11 prínceps.

FRANK. Ja no en som 11.

DANNY. Ho sé. (*Pausa.*) Hem parlat amb el fill d'en Jules.

FRANK. Bon nano. Però ni la meitat d'home que el seu pare.

DANNY. Ah! Entrevistarem també en Twinner.

FRANK. Qui?

DANNY. John Twinner.

FRANK. En *sòmnes* Twinner? Vols creure que no me'n recordava d'ell? I per què?

DANNY. Per què, què?

FRANK. Per què l'entrevisten? No és un dels 11.

DANNY. En representació dels suplents.

FRANK. Ah...

DANNY. Va jugar poc, sí.

FRANK. No va jugar gens.

DANNY. Comencem?

FRANK. Tu manes, noi. Tu manes.

DANNY. (*Parla amb un auricular que duu a l'orella.*)

Em sents? Tot preparat? Entres careta i comencem, d'acord?

FRANK. No se'm veu molt...? (*Referint-se a si se'l veu massa maquillat.*)

DANNY. Està perfecte. No se li nota gens. Recordi's de començar la resposta amb la meva pregunta.

FRANK. Com? Ah, ja entenc...

DANNY. Veurà que surten alguns dels seus companys. Agafarem alguna de les seves declaracions, també.

FRANK. Fantàstic.

DANNY. Hem recuperat també la darrera entrevista d'en Lui.

FRANK. En Lui...

DANNY. Un bon entrenador.

FRANK. El més gran, collons! I punt! Aquest cony de Club no n'ha conegut cap d'igual.

(Les pantalles s'encenen, es veuen imatges de partits antics, gols, abraçades. En FRANK s'ho mira entusiasmat.)

VEU OFF REPORTATGE. *(En pantalla, fotos d'un barri obrer.)* Agost de 1967 a l'humil barri dels afores de Londres.

FRANK. Jo vivia dos carrers més enllà, sí.

(En pantalla hi apareixen diversos exjugadors de l'edat d'en FRANK.)

JUGADOR 1. *(En pantalla.)* Va ser una temporada de somni.

JUGADOR 2. *(En pantalla.)* Un equip de llegenda.

FRANK. En Pitt. Que vell que està el cabronàs.

JUGADOR 3. *(En pantalla.)* Aquest Club no seria el que és sense aquest equip.

FRANK. *(Contestant a la pantalla.)* Gran veritat, Bruce. Gran veritat.

KEV. *(En pantalla.)* Tots vam fer possible aquell miracle.

VEU OFF REPORTATGE. Un viatge pel record. Un passeig per aquella memorable temporada. Els gols, els triomfs, les derrotes, les declaracions. Els herois. Els 11 prínceps.

FRANK. Bonic. Molt bonic.

DANNY. Li agrada?

FRANK. Molt.

DANNY. Què recorda de la temporada 67-68?

FRANK. Això ja és l'entrevista?

(DANNY diu que sí amb el cap.)

FRANK. Tot. Recordo tot allò com si fos... Perdó. D'aquella temporada ho recordo tot. Cada entrenament, cada partit. Com si fos ahir.

DANNY. Com definiria aquell equip?

FRANK. El valor d'aquell equip estava en saber d'on veníem. Érem de barri. Un equip de barri, m'entens? No hi havia, com ara, estrangers ni negres que...

DANNY. Millor no digui això dels negres.

FRANK. Com?

DANNY. Repetim i no digui això dels negres.

FRANK. Però no n'hi havia. No crec ni que llavors juguessin a futbol.

DANNY. Pelé ja jugava.

FRANK. Pelé no era negre.

DANNY. Pelé és negre.

FRANK. És brasiler. Jo em refereixo al altres negres, cony.

DANNY. (A l'auricular.) Ja ho tallarem a la postproducció.

Continuï.

FRANK. Érem d'aquí. Fills dels treballadors de les fàbriques. Gent humil. Això és el que érem.

DANNY. Per què «11 prínceps»?

FRANK. (Riu.) Per culpa d'en Kev.

DANNY. En Kevin Mills?

FRANK. Sí. Després de la final, un periodista li va preguntar si creia en els miracles. «Miracles?», va dir en